ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ MAGALI

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

ΗΝ γνώρισα σὲ μιὰ μικρὴ λουτρόπολι, ὅπου πήγαινα κάθε καλοκαῖρι. Ἦταν μιὰ ὑψηλὴ γυναῖκα ἀκαθορίστου ἡλικίας, πάντα λυπημένη. Δὲν θὰ τὴν πρόσεχα καθόλου, ἂν δὲν τὴν ἔβλεπα νὰ παρακολουθῆ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὰ μικρὰ παιδάκια ποὺ ἔπαιζαν μισόγυμνα στὴν ἀμμουδιά. Πολλὲς φορὲς πήγαινε κοντά τους, τὰ χάϊδευε, τὰ φιλοῦσε, ἔπαιζε μαζύ τους.

Μιὰ μέρα ἕνα ξανθὸ παιδάκι ἔπεσε, καθὼς ἔπαιζε, μέσα σ' ἕνα λάκκο τῆς ἀμμουδιᾶς. Ἔτρεξα ἀμέσως πρὸς αὐτό, μαζὺ μὲ τὴν μικρή μου κόρη Ἄννα. Συγχρόνως ἔτρεξε καὶ ἡ ἄγνωστη κυρία. Κι' ἔτσι γνωρίστηκα μαζύ της. Σηκώσαμε μαζὺ τὸ ξανθὸ παιδάκι κι' ἔπειτα πήγαμε καὶ καθήσαμε πιὸ κάτω, στὴν ἀκρογιαλιά, σιμὰ στοὺς βράχους. Συστηθήκαμε. Μοῦ εἶπε ὅτι ὀνομάζεται κυρία Ρομάλ, καὶ ὅτι ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ταξείδευε μακρυά.

Τὴν ρώτησα ἂν εἶχε παιδιά. Τότε ἐκείνη φάνηκε πολὺ συγκινημένη. Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Εἶχα τέσσερα, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ μισοσβυσμένη.

— Καὶ δὲν ἔχετε κανένα πειά ; τὴν ξαναρώτησα.

— Ναί, μοῦ ἀπήντησε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρά. Ἔχω ἕνα κοριτσάκι, τὴν μικρή μου Σιμώνη, ποὺ εἶνε τεσσάρων ἐτῶν. Ἀ ! κυρία μου ! Αὐτὴ ἡ μικρούλα εἶνε ἡ ζωή μου ! Δυστυχῶς τώρα τὸ καλοκαῖρι μένει μακρυά μου. Ὁ γιατρὸς λέει ὅτι πρέπει νὰ μένη στὸ βουνό, ἐνῶ ἐγὼ πρέπει νὰ μένω κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἔτσι λοιπὸν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ζῶ τὸ καλοκαῖρι μόνη, χωρὶς τὸ ἀγγελοῦδι μου ! Εἶνε ἀλήθεια ὅτι βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια, στῆς γιαγιᾶς της, ἡ ὁποία κατοικεῖ σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὰς Ἄλπεις. Ἀλλὰ πόσο τὸ ἐπιθυμῶ τὸ κοριτσάκι μου ! Μὲ τί ἀνυπομονησία μετρῶ τὶς μέρες !... Ἄχ, πότε θὰ περάση τὸ καλοκαῖρι !

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅταν συναντοῦσα τὴν Ρομάλ, τὴν ρωτοῦσα πάντα γιὰ τὴν μικρὴ της Σιμώνη. Αὐτὸ τὴν εὐχαριστοῦσε πολὺ κι' ἔτσι δὲν μοῦ μιλοῦσε παρὰ μόνο γιὰ τὴν μικρὴ της κόρη. Μὲ πόση δὲ στοργὴ καὶ τρυφερότητα χάϊδευε τὴν Ἀννούλα μου ! Παρηγοριόταν μὲ τὸ δικό μου κοριτσάκι ! Γι' αὐτὸ τὸ θεωροῦσα ὑποχρέωσί μου νὰ κάθουμαι ὅλο τὸ πρωὶ κοντά της, μαζὺ μὲ τὴν κόρη μου.

Κάποτε τὴν ἔβλεπα πολὺ μελαγχολική καὶ σκεπτική.

— Ἄχ, μοῦλεγε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φύγω ἔξαφνα καμμιὰ μέρα. Ἡ Σιμώνη μου εἶνε κρυωμένη. Περιμένω μ' ἀγωνία νέα της.

Τὴν καθησύχαζα, ὅσο μποροῦσα, κατασυγκινημένη ἀπὸ τὴν ἀνησυχία της.

Καὶ τότε ἐκείνη μοῦ ἔλεγε :

— Ὅταν ἔχη χάση μιὰ μητέρα τρία παιδιά, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἥσυχη... Τρέμει πάντα, γιὰ τὸ ἕνα ποὺ τῆς μένει.

Γιὰ τὸν ἄντρα της δὲν μοῦ μιλοῦσε σχεδὸν ποτέ, καὶ καταλάβαινα πὼς κάποιο μυστήριο ὑπῆρχε στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας, καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴν ρωτήσω.

Ἐπὶ τρία χρόνια, τακτικὰ τὸ καλοκαῖρι συναντοῦσα στὴν μικρὴ λουτρόπολι τὴν κ. Ρομάλ. Καὶ πάντα ἦταν μόνη ἐκεῖ, χωρὶς τὴν Σιμώνη. Ἀλλὰ μοῦ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὴν «κορούλα» της, κι' ὅταν χωρίζαμε μοῦγραφε τόσα γι' αὐτή, μοῦ τὴν περιέγραφε τόσο ζωηρά, ὥστε ἤταν σὰν νὰ τὴν εἶχα γνωρίσει.

Μιὰ ἄνοιξι ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὴν πόλι ὅπου ἔμενε ἡ κ. Ρομάλ, πηγαίνοντας σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ ὅπου ἔμενε μιὰ ἐξαδέλφη μου.

Νά, μιὰ εὐκαιρία σκέφθηκα, νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κυρία Ρομάλ καὶ νὰ γνωρίσω καὶ τὸ κοριτσάκι της.

Πῆγα λοιπὸν στὸ σπίτι της. Μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ὅταν τὴν ρώτησα ἂν ἡ κυρία Ρομὰλ εἶνε μέσα, φάνηκε σὰν νὰ δίσταζε νὰ μοῦ ἀπαντήση. Τάχε χαμένα.

— Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ, μουρμούρισε. Τέλος πάντων... Ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία θὰ σᾶς ἐξηγήση... Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω...

— Ποιὰ εἶνε ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία ; ρώτησα ἔκπληκτη.

— Εἶνε ἡ κυρία μου ! ἀπάντησεν ἡ ὑπηρέτρια καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Περίμενα στὴν αὐλὴ ὅπου ἔπαιζαν δυὸ μικρά, τὰ παιδιὰ τῆς ὑπηρετρίας.

Ἔξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ἡ φίλη μου.

— Κυρία Ρομάλ, φώναξα καὶ συγχρόνως τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν φίλησα. Σᾶς βλέπω ἐπὶ τέλους ! Γιατί ἐσᾶς ἤρθα νὰ δῶ κι' ὄχι τὴν δεσποινίδα Αἰμιλία.

Ἡ κ. Ρομὰλ ἦταν τόσο ταραγμένη, τόσο χλωμή, ὥστε τρόμαξα. Ἔξαφνα τὴν εἶδα νὰ κλονίζεται κι' ἔτρεξα καὶ τὴν βοήθησα νὰ μπῆ στὸ σπίτι. Ἔπεσε τότε σὲ μιὰ πολτρόνα σὰν πτῶμα !...

— Ἄχ, εἶπε, μόλις συνῆλθε. δὲν λέγομαι κυρία Ρομάλ ! Εἶμαι... Ἄχ. Θεέ μου !... Σᾶς ἔχω πῆ ψέμματα... Ναί... Εἶμαι γερροντοκόρη !.... Εἶμαι ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία... Ἐγώ... ναί... ἐγώ...

— Καὶ ἡ Σιμώνη ; ρώτησα, μὴ τολμῶντας νὰ πιστέψω ἀκόμα ὅσα μοῦ ἔλεγε.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ Σιμώνη, ἀγαπητή μου. Δὲν ἔχω παιδί, οὔτε ἄντρα... Οὔτε οἰκογένεια... Εἶμαι ἀνύπαντρη καὶ ὁλομόναχη...

Καὶ συνέχισε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς :

Ἀλλοίμονο !... Τί κάνατε :... Ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ σκοτώσετε τὴν χαρά μου !... Νὰ μὲ βγάλετε ἔξω ἀπὸ τὸ ὄνειρο στὸ ὁποῖο ζοῦσα, νὰ μὲ φέρετε ξανὰ στὴν πραγματικότητα. Ναί, εἶχα δημιουργήσει μόνη μου τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ στέρησε ὁ Θεός ! Δὲν εἶχα κανένα ν' ἀγαπῶ στὸν κόσμο, δὲν εἶχα κανένα πλάσμα λατρευτό, ποὺ ν' ἀνησυχῶ καὶ νὰ πονῶ γι' αὐτό... Τὰ μικρὰ κοριτσάκια ἔχουν τὴν κούκλα τους, κι' ἐγὼ εἶχα τὸ παιδὶ τοῦ ὀνείρου μου... Ὑπῆρχε τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀφοῦ τὸ πιστεύατε, καὶ στὸ τέλος τὸ πίστεψα κι' ἐγὼ ὅτι ὑπάρχει. Ὑπῆρχε ἀφοῦ τὸ ἔκανα νὰ ζῆ στὴ φαντασία μου. Καὶ τώρα ;... Τώρα τί θὰ γίνω, Θεέ μου ; Πάει... Πέθανε... ἔσβησε τὸ ὄνειρό μου !... Μὲ πόση λαχτάρα περίμενα νἄρθη τὸ καλοκαῖρι γιὰ νὰ σᾶς μιλῶ γιὰ τὸ φανταστικὸ παιδί μου ! Ἡ Μοῖρα δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ γίνω μητέρα, οὔτε φανταστικά... Δὲν ξέρετε πόσο βαθειὰ ἔχω μέσα μου τὸ ἔνστικτο τῆς μάνας... Σώθηκα δημιουργῶντας ἕνα παιδὶ μὲ τὴν φαντασία μου... Θυμᾶστε πῶς σᾶς τὸ περιέγραφα ; Θυμᾶστε ; Μοῦ λέγατε, ὅτι ἤταν ὡσὰν νὰ τὸ βλέπατε... Καὶ τὸ ἔβλεπα κι' ἐγώ... ναί... τὸ ἔβλεπα... Καὶ τώρα ;... Ἄχ !... Γιατί, γιατί νἄρθετε νὰ τὸ σκοτώσετε; γιατί ;

Κι' ἐνῶ ἡ δύστυχη γυναῖκα ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα μπροστά μου, σὰν νὰ ἔχανε ἕνα πραγματικὸ παιδί, ἐγὼ σιωποῦσα, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ πῶ. Καταλάβαινα ὅτι ἡ τρέλλα, ὅτι ἡ ἔμμονος ἰδέα αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἦταν ἡ μόνη της παρηγοριά, ἡ μόνη χαρὰ ποὺ εἶχε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτό μου πραγματικὰ ἔνοχο ἀπέναντί της. Ἔννοιωθα, ὅτι ἦταν ἔγκλημα αὐτὸ ποὺ ἔκανα—ἔστω κι' ἂν δὲν τὸ ἔκανα ἐκ προμελέτης. Τῆς ἔσφιξα τέλος τὸ χέρι, τὴν ἀποχαιρέτησα κι' ἔφυγα... Εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολτρόνα κι' ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπελπισμένα !...

ΜΑΓΚΑΛΙ

— Κυρία Ρομάλ ! φώναξα καὶ συγχρόνως τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν φίλησα.

ἀπὸ τὸ πρῶτο πλαϊνὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε μὲ ἁπλωμένο τὸ χέρι πρὸς τὸν καλλιτέχνη.

— Ὦ ! σᾶς παρακαλῶ, εἶπε. Εἶμαι ὁ πρίγκηψ Ὀρλόφσκυ. Ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μὲ συγχωρήσετε, κύριε !

Ὁ Στράους ὑποκλίθηκε εὐπροσήγορος, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ ρώσσου καὶ τὸν ὡδήγησε ὥς τὴν πόρτα. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ κλείση πίσω του τὴν πόρτα, ὅταν ἀπὸ τὸ δεύτερο πλαϊνὸ δωμάτιο βγῆκε ὁ ἀξιωματικός.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Στραουσόφσκυ, εἶπε. Εἶμαι ὁ κόμης Ρομανόφσκυ. Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκανα ἕνα λάθος καὶ μιὰ ἀδιακρισία...

Μιὰ θερμὴ χειραψία ἐπακολούθησε καὶ ὁ δεύτερος σύζυγος ἔφυγε κι' αὐτός. Ἔφυγαν κι' οἱ δύο τους ἱκανοποιημένοι, γιατί στὸ δωμάτιο ὅπου μὲ τέχνη τοὺς ἔμπασε ὁ ἐξύπνος Στράους, βρῆκαν ὁ ἕνας τὴ γυναίκα τοῦ ἄλλου ! Ἔτσι ὁ κόμης ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ πρίγκηπος κι' ὁ πρίγκηψ ἀπὸ τὴ γυναίκα τοῦ κόμητος.

Ὁ καλλιτέχνης στεκότανε τώρα στὴ μέση τοῦ δωματίου του καὶ ἔτριβε, πιὸ ἱκανοποιημένος ἀπ' ὅλους, τὰ χέρια. Ἔξαφνα ἄνοιξαν καὶ ἡ δυὸ διπλανὲς πόρτες μαζύ. Ἀριστερὰ φάνηκε ἡ ὁρμητικὴ ξανθή, δεξιὰ ἡ ἡγεμονικὴ πεπλοφόρα. Ταμπλό ! Ἡ δυὸ γυναῖκες ἔμειναν στὴν ἀρχὴ κατάπληκτες, ἅταν ἡ μιὰ ἀντίκρυσε τὴν ἄλλη. Μὰ κατάλαβαν ἀμέσως τὸ τί εἶχε συμβῆ, ὁ Στράους ξέσπασε στὰ γέλια καὶ ἐκεῖνες τὸν ἐμιμήθηκαν. Ὁ καλλιτέχνης τοὺς ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ τὶς ἔστειλε κι' αὐτὲς στὰ σπίτια τους ἱκανοποιημένες, μὲ φιλοφρονητικὲς καὶ εὐγενικὲς ὑποκλίσεις !

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ κόσμος ἀνήκει στοὺς αἰσιοδόξους. Οἱ ἀπαισιόδοξοι παρίστανται ὡς ἁπλοῖ θεαταί.

Μὲ τὸν καιρὸ τὸ φύλλο τῆς μουριᾶς μεταβάλλεται σὲ μετάξινο φόρεμα.